Modern History Archives
Archiš Najnoviša Historyt
Fond 9M64(1)

В інституце

У 1944 годзе я з выдатнымі ацэнкамі закончыў Гродзенскае фармацэўтычнае вучылішча і з ліку 5% быў адпушчаны ў інстытут. Я ~~жывіўся бы~~ а і ўжо мог паступць без экзамену. ~~А~~

З Гарадзкім Саўнаркомам Гуляцям спачатку мы даехалі ў Віленскі університэт, але там нам нешта не спадабалася і дюмудзь пасхалі ў Мінскі медыцынскі інстытут. Газдрыя гэта была ў мае нялёгкай: голад, дарагавізна, адсутнасць грошай, мяшочнікі, хуліганы і неўміці на дарогах, у поездах, на вокзалах. Але ў Мінск мы дабраліся нядрэнна. Здалі ў прыемную радзіцю свае дакументы і я стаў чакаць вызову на вучобу, а пакуль працаваў на сельскай гаспадарцы ў бацькоў.

Ўсе мае, а вызова нішчака няма. Зелуна дарогу ~~й~~ нямецка харчу і пасхаў у Мінск узнавацца у чым справа. Выяснілася, что вельмі вялікі конкурс: дванаццаць на месца, сярод іх ~~вельмі~~ многа дэмабілізаваных із арміі ~~салдаты~~. Амаль усе ўжо ўжо пасдзілі у вайсковай вопратцы. Тут у мае с моўна ~~бо~~ тварэнне. Як выяснілася, 50% пасхалі, нада здаваць экзамены. Падае на экзаменат шяне дакіраваці ~~й~~ абшаженьне на Гродзеншчыну (годзе адложенае дзіцяцам пані-

vytoki.net

(2)

Клініка. Але гэтае было толькі назвай
абыдзенняй і неатынкаваных сценах, бяз
вокнаў і дзвярэй абапалі жалезнымі ложкі, на
якіх лежалі дошкі, фанера. Я замяў ложа
с фанерай: дзёне мягчэй, чым на дошках.
Так на гэтай фанеры я і начаваў усе
дебютныя экзаменны, получаючы.
Хімію і фізыку я знаў добра і здаў на
выдатна, а рускі мову — на пасрэдна.
На ровнуру я ~~не~~ ~~прыняў~~ прах ладзіў. Але ~~аб~~ ровнуя-
ных сярэдніх медыцынскіх і фармацэўты-
чных школах ~~у~~ ~~такі~~ ~~мае~~ не хацелі прыймаць
таму ~~што~~ мае ~~не~~ ~~хацелі~~ ~~прыймаць~~ ~~таму~~ ~~што~~ ~~мае~~

Захар Кузьміч расстраіваўся прыкладна мае дакумэнты і я быў заняты у абуднім. На ўсё жыццё я абяцаў удзячны Захару Кузьміч за яго вялікую шаноўнасць, што ён мяне прыняў у інтэрнат. Але гэтая была адна перадзеная цяжкасьць. На вакзале у вас чае жыць не будзеш, а за квадэрну нешта нам плоціць, а дзе ліхо харчавацца? Гэзе знайсьці жыльё? Дома голад, шасьцёра дзяцей, голад.

К цяжкасьцям мне было не прывыкаць. Ледзьвы І гэтых цяжкасьцях я пазнаёміўся з такім абуднягам, як і я сам. На Смаленскай вуліцы мы знайшлі пакоўку у прыватным доме, у якім жылі гасподзіна сярэдніх год і яе маці-старушка. У пакоўцы стаялі прасьцецкі стол, дзве табурэткі і два жалезныя ложкі без матраца. Стаялі у ім час маленькай і амаль усе яны ўкладзіны на аплату квадэры. Была яшчэ картонная сістэма на харчаваньня прадуктамі і месячная норма прадуктаў на гэтых картонках хапала на нядзелю.

З дому бацька прывез мне кілаграм 5 ячмянных круп і торбу бульбы. У мяне былі тапочкі і невялічкая падушачка. Матраца ня было, саломы ня было дзе і за што купіць і падчас спаў я на голых дошках у халодным пакоўцы, падгарнуўшы. Быў вельмі худы, ня дзівіць, на гэтай вельмі абаранна вуліцы, хадзя вучобы давялася нялёгка.

Стала відавочна, што так далей ня ўедзеш, трэба вучыцца і працаваць, трэба іскаць працу. Пад вясну 1948 года я ўстроіўся асыстам 100-й аптэкі, што на Маскоўскай

vytoki.net

(2) Вулічны. Заведваў ей яўрэй Гоўрэе Лайсей Навумавіч, вельмі добры і прыемны чалавек. Я працаваў на другую смену з 14 гадзін. З некаторых заняткаў і лекцый прыходзілася ўхадзіць і адпрацоўваць. Зато сам сябе я мог так-сяк прагадаваць. Сбіраюся (за ...) працаваць шыра і яраена „як у аптэцы". К нашу гораю не прыміцуйцеся. І я нашоў сабе падработак. ~~На ...~~ Для мікстур (тады) у аптэцы часта прыносілі бутэлькі із-пад гарэлкі, віна, шампанскага у якія ~~...~~ 200 мл. мікстур заліваліся. Такія бутэлькі прымалі ў магазінах. Мне іх аддавалі ў аптэцы, а мікстуры (ім) адпускалі ў абычных мікстурных бутэлках, якія рашталі канейкі. Я забіраў прынесенную із-пад розных напіткаў і із-пад шампанскага пасуду, шыў яе і здаваў у магазін. І тым чае ~~...~~ і другія сябры (як) падабраць, але і мне аставалася некалькі бутэлек. За выручаныя грошы я мог пабедаць. І так у аптэцы я пратрацаваў з (па) год.

Будучы ўжо на В-м курсе, я вымушаны быў аставіць аптэку, так як сумяшчэнне вучобы і працы сбалоч немагчымым. Прыйшоў і ёсць найлепшая праца.

Але пакуль што я расказаў гэту і як у гэты час я жыў і які ўмовы былі вучобы, пра тэрарыі і інтэрнаце, пра людзей з якімі я сустрэ-

vytoki.net

вяленой я мерайтмоў з жевіцы у суседні дом на той жа вуліцы (цяпер прафесара Лабко Пятра Іосіфовіча). Суседкі із-за мяне навіт паругаліся. Смахуніха упрэкала сваю суседку за тое, што яна узяла мяне вяленай, маўляў мала як я ужо мерзлінаваў. І гэты час Смахуніхе было трудна найці квартэранта і яна нерабіла нас нічым убытку. І новай гаспадыні са мной жыў студэнт Хесін Григорый Абрамовіч, яўрэй, добра харчаваўшыйся. Яго бацькі працавалі якімсьці начальнікам на Бабруйскім мясакамбінаце і кідалі у Грышкі хвабама. Грышка бацькі мала бедняку. Часам, каб падзекваваць падатлівы ён падвешваў рубок кілбасы на цьвяку пад столлю, але я не звяртаў на гэта увагі. Сяброўка яго у той час вучылася у інстытуце народнай гаспадаркі імя Куйбышава. "Вот мне знаньем, — думаў я — хітры яўрэй на мясакамбінаце гэта ня тое мяса". Потым ён стаў мінскім абласным гінекологам. Ён! Грышку Хесіну дасталася добрая кідалка як рэшткі, розным сваё, быў у

Григорый Хесіён узяў дзвюх сыноў і вось, адзінаковых с сябрамі на Берэзіне, купаваўся ў ей ён утаміўся. На наступным шагільніку г. Мінска ~~Гр~~ бацькі пахавалі яму памятнік на вялікім месцы, з бюстам, граніцай, ні на гаду, ні на часу, амаль як Пушкіну.

Метам я працаваў у аптэцы, ехаць на канікулы дамой не выходзіла. Новая гасцінніца прадложыла мне наймаць квартэру і я пераехаў на Красівую вуліцу к Бушкевічам. Гасцінніцы былі ўжо старымі людзьмі і у іх было купіна пад-дома. Сын іх Іван Іванавіч Бушкевіч быў зубным тэхнікам і як кажуць добра хаўтурыў, ~~а другі сын~~ ім бацькі ~~ніяк~~ пахвалеліся. Ён і Іван багацей, чым звычайны прафесар. У ім адчувалася жаўлуная натура і мяшчанская ўзяць к нагаваду. Сямейнае шчасьце у Івана ня было: Жонка яго, такеамка закінутае мяндалка і ёй сам слабы быў традыцыі сябрамі. Потым Іван Бушкевіч завяўся ранкай абаматаматычным факультэце Мінскага інстытута і заняўся у маёй групе. Я у гэтае час быў ужо кандыдатам навук і працаваў асістэнтам. Строгі часіся аканчаньні ~~вайны~~ інстытута Іван паехаў на інтэрнатуру ў горад Ленінград, а справядлівей: ад жаданьні к лёгкай нагрузе, ужыці к жаданьням к тамушняй непрактычнай узросту.

Другі сын Бушкевічаў Генадзій быў ~~вялікі~~ дзевяці хлопцам. У той час служыў у арміі. Сябраваў ён со абуэнькай із інстытута замужняй жоў Марысай — дзіцінай красівай, прыгожай. Яны ~~[illegible]~~ кахаўлі адзін у другога і яна яго

vytoki.net

чакала. Але прыехаўшы з Арміі Генадзій ей здрадзіў. Для Лоркі гэта была цяжэйшая псіхічная ~~за~~ траўма і яна згубіла рассудак, ад чаго мучылася ў псіхіятрычнай ~~бальніцы~~ клініцы. Але усе канчаткова добра. Лорка акрэпла духам, патрывалася і вяртаецца замужам за фазэйтам із Мінскага палітэхнічнага інстытута. Жыццё яны дабра і шчасліва. Вялікі прывітанне было ўсебразь гэтаю жаночаю на вуліцы горада. І гутарыць з ей адчуваўся ўчынлівы душы, вялікая жаночасць, ~~пашчасліваю на~~ ~~інтэлігентнасць, а жаночасць~~ ~~захаравывала~~ чаравочая жаночасць.

Генадзій жанідзе не на жэньш жаночай узяўчыне, але шчасьця ў яго сямье ня было. ~~З~~ Жыццёвы прыклад. Напэўна таму, што сапраўдная каханьне было разрушана кавыроўвам і яўнымі асобавымі разыходамі.

У Бушкевічаў я звідзіў яе ў горадзе сасядзі спрыгнаваўшы за зямлю. Дом, дзе яны жылі быў вулічны двушы гасподарамі, ратарам трэба было, такоме, падзяліць невялікі агародчык на две часьці. У вояс із-за мяжы таміне гасподарамі ўзьнікла вялікая спрэчка і справа дайшла, ~~чуць не~~ да дракі. Старухі рвалі на галове адна у другой валосы, хаця кожнай із іх абаімся навечна ляжаць у зямлі не так многа.

~~У жыцьце~~ У адным такою у Бушкевічаў сасьцю жыў студэнт-адпачатнік Іван Ушакаў, былы франтавік. Вучыцца ей дрэнна, але інстытут закончыў. У Ушакова ад вайны, вучобы і дрэннага харчаванньня расбуміла цяжкае псіхічнае захварываньне.

vytoki.net

На Красівай вулі́цы жыло многа студэнтаў із медыцынскага інстытута, у тым лі́ку і з маёй групы (10-й). Сярод іншых трэба адзначыць Зуєву (Женьку) Гуровіч. Ён быў фізічна вучыўся вельмі дрэнна, а харчаваўся добра. Яго бацька быў начальнікам турмы у Орше і свайго сыночка карміў добра, хаця з працудзіцці было дрэнна. У сям'і яго бацька вялікі дывоў прывозіў прывезлі ~~выбалы~~ сялянскія кайбасы, кумпячыну, сыры, тварагі было вірабочнае, ніхто быць начальнікам турмы у маці ўзяўся чае на горш, чым быць начальнікам на месцы вам бі́нацэ. Жіма вялі ўзяткамі думкі а знішчалі іншых у турме Гуровіч.

Нягледзячы на тое, што вучыўся Зуєв Гуровіч вельмі дрэнна, на працы ён арганізаваў у ~~адной~~ хірургічнай клініцы г. Віцебска, где стаў кандыдатам медыцынскіх навук, а потым, зам. Міністра аховы здароўя К.Н. Анідзенка быў ~~першы~~ рэкамендаваны на пасаду дырэктара інстытута. Працаўнай Жэнербызнес у горадзе Мінску, якую ён займае і цяпер (1984г). Яе дарэчыма сесць пагаварыць: „Будзем добра вучыцца станем урачом, а будзем дрэнна вучыцца станем галоўным урачом". Ну, а калі будзем вельмі дрэнна вучыцца — станем дырэктарам навукова-даследчага інстытута. Яе справа ~~ту~~ ня ў гэтым. У гэты час блат, партыйнасць і пагадненасць і грамі важнейшую ролю у кар'еры пагаварыць. У Жэнькі Гуровіч усяго гэтага было

Павлят

vytoki.net

На гэтай вуліцы жывуць і Галя Тарасевіч (дзевер Галіны Львовны Мазуравай), сярэдняга, узрослага, чорнага, даволі мілага ~~[illegible]~~ дзіцяці. Я ўжо нямногае абмяркоўвала, прыгадзеўся, кумір новай абгрунтаванай лінгвы. І за Галіні Тарасевіч прыбалвай навіны, ужо неяк, але нагадвацца, у нас ня было. Галя вяла замужа за міністра Кіраўніка сакратара ЦК КПБ Мазурава. Пасля многіх лет абсуджаньняў у Мінску, ~~[illegible]~~ Яна з сям'ёй ~~[illegible]~~ пераехала сюды на пастаянае месца жыхарства, где хутка стала заведуючай Міністэрства гарзраддзелам. Хаця яна і ня гнушала жаночыма, але агульна прызнана, што у ~~[illegible]~~ яе мае (галоўную ролю сакрэтара фармі'ія Мазурава. Небалтая яна, такой жа і сухавата, як і характару, прамалінейная, нескаўка нават грубавата, прамочная. Мне зайсёды разумелася, што ёй нехапае тэпу ~~[illegible]~~ жаночасці абаяння, дабраты і ласкі. Ну, а інтэлігентнасць у наш час — якраз амаль контрэвалюцыйная, і яе не хапае вельмі многім кіраўнікам і адміністратарам, і чым ~~[illegible]~~ вышэйшую пасаду займаюць яны тым больш.

„Інтэлігентны" кіраўнік у гэтым час лічыцца неабходным, бо справа і мова добра, і ніхто нахабнага, крыклівага, грубага, нямоўніка, ці дамаможніка. А Міністэрства Аховы здароўя мяркі былі зам. міністра К.И. Акіндзінка, начальнік Управы медпрафдапамогі М.Т. Пожар (сама яна і бабка — былы райздрай Заводскага раёна, навагуд добрая жаночына), начальнік

vytoki.net

Міністры на кадрах — Любоў Фрадкоўна Шарыкевіч. ~~Да моладзі "начальніцкай" нават~~ ~~на ее~~ А у ~~нашы~~ Мінскім медінстытуце — прарэктар па вучэбнай часцы — дацэнт П.Д. Кісевко, прарэктар па навуцы — прафесар А.С. Крук.

К такім грубым, крыклівым, безтактным, непрыветным адміністратарам людзіна ~~такой~~ любіць кадзіць нават на самых ее адкладзеных і важных справах, а скаргі ў дзіка хварэтуць, а то і ўмірае ад інфаркта. Яны патрэбны кіраўніцтву як пугалы, каб самім спакойней жыць, каб не дакучалі масцідзелі, для мінімага добрапорадку. Бюракрат без такіх лёгка жыць не можа.

~~З краёвай~~ Ад Бузукевічаў я перайшоў жыць к другой гаспадыні на той жа самай вуліцы (фамілію яе не помню), але адтуль хутка прымушаны ўйці таму, што зяць яе быў п'яніца. Перасяліўся я на Каралінскай пераўлак (за заводам мех-прамастарбаў) к Казлоўскім. Дом у хазяйкі быў на два пакоі: у адным жыў рабочы з ~~заводу~~ вагонапраматнага завода, а у другім сама хазяйка блізкавата Якаўлінна Казлоўская. Яе сын Юрка быў знаёмым на Верыі — добрай, прыемнай, маладой жанчыне, закаханай у маладога інжынера. Другі ~~е~~ быў палкоўнікам на Балтыйскім

vytoki.net

флоте. Разам са мною жыў Віктар Сцяпанавіч Кагуць (цяпер загадчык кафедры акушэрства і гінекалогіі медыцынскім інстытуце. І гэтым нас мы вучыліся ў адной групе. У суседнім доме жылі студэнты із зубаўрачэбнай школы. І тут жывілася нам весела. Я люблю працаваць у анатэмічкі, тыя на Маскоўскай вуліцы (№10).

Віктар быў красівы, цёплы, абаяльны хлопец і карыстаўся ўвагай дзяўчат. Я быў больш замкнуты, менш красівы, худы, нязграбны і малы, а магчыма і дзеці, ~~пагадзіцеся дзяўчатам~~ не звяртаў на сябе ~~іх~~ увагі дзяўчат.

На святы Віктара прыглашалі дзяўчаты на святочныя вечары і ён браў з сабой мяне, але і тут я адставаў ад Віктара. За яго посмехі і жаночы і красату (праўды, не ідэальную) мы называлі Віктара Амдаловым. Адной ці у Віктара ўзнікала тая ~~тая~~ нявестка Казяткі Святланы (жонка ~~мая~~ сына Віктара Казяткіна — маякоўніка), якая надоўга прыязджала із Ленінграда да свякрыўкі ~~на~~ на ~~ад~~ дзень. Жанчына гэта была маладая, прыгожая, стройная. А муж яе быў нявысокага росту, шчуплы, пузаты. Працаваў ён у штабе ваенна-марскога флоту. І адразу сьцяжы нам было чуваць, як яна называла яго мянтом, цюфяком і т.д.

Каханне Віктара да Святланы адразу выкарчавалі с корнем, але усё прайшло мірна, ціха. ~~Быў~~ Канчаў я ўжо 3-й курс. У мяне былі тапкі, ~~...~~ тканевыя хромавыя боты, на летнія ~~...~~ ны я абавіў іх у казяўкі і вось

vytoki.net

прымушаю на вулку, а бомы мае аказыва-
(2) ецца украду свы суседзеи. Абоім нам было
непрыемна. Слізавета Яраслаўна гэтае ці да-
стала крой новых храсталёвых галянішч і галовак,
але пазычыць з іх бомаў ужо ня прымалася.
Хутка яны пераехалі бывае у горад.

Вучуцца я ужо цяжка на сапраўдне
мячэнні. За год сбаруцца сабраць грошы
на адзежу. Атрымаеца любіць акуратна.
Знаемых дзяўчат, каб ім добра і к нам,
любіць угашаць цукеркамі. Гэтае тое
было модна.

Закончыў я 3-ім курсе, учобу з працы у
гарадзе працаваў аспірантам
аптэцы і сбаку дастраіваюцца ~~на працу~~
фельдшарам на здраўпункт ~~Мо~~ вытазавода.
Памагала у гэтым мне Сёма Сыўчанаўна,
Нагорская — жонка галоўнага ўрача 6-ай
паліклінікі, што была на вуліцы Варо-
шылава. Стаповішча у мяне было кры-
тычным, з таму што без працы я пра-
цоў. Да бацькоў дапамогі аказць ніякай.
~~Вось~~ У восень 1951 года, нарэшце я прыс-
абуціў да працы. Загадваючай здраўпунктам
у гэтым часе была Шаўцова Анна Абрамаўна
Яўрэйка, красівая, добрая і вельмі прыем-
ная жанчына. Тут я працаваў да
аканчэння сакрэбра 1953 года.

vytoki.net

На здравпункце я працаваў у ночную змену дзяжурным. Тут я навучыўся аказываць амбулаторную дапамогу хворым: ставіць банкі, рабіць уколы, перавязкі, мыць хірургічныя інструменты, аказваць першую дапамогу правільна і своечасова дыягнаставаць вострыя захворванні. Даволі часта мне прыходзілася удаляць із раговіцы вока чужародныя часцінкі. Маёй працы фельдшарам вельмі дапамагло добрае знанне прапанаванай рэцэптуры, якую я дасканала вывучыў працуючы ў аптэцы.

На вытворчасці я пазнаёміўся з жудасным і тяжкім умовамі працы. Былі яны вельмі цяжкімі, асабліва ў шліфавальным цэху, дзе шліфовка вялася сухім спосабам. Тут працавалі жанчыны. На галаве ў іх былі завязаны тоўстыя густэкі. Твар і адзенне былі пакрытыя тоўстым слоем пылі. Многія хварэлі пнеўмакуліёзам і сілікатуберкулёзам. Даволі частым быў траўматызм. Дрэнныя былі і жыллёвыя ўмовы. Многія людзі жылі ў бараках.

На сацыяльным фронце мне давялося ўдзельнічаць у выбуджэнні на Ленінградскай вуліцы, дзе я працаваў да апошняй вытворчасці ў інстытуце.

Другую галаўную вытворчасць жанчыны ўжо лічэй. Сёння сабе я гатовіў сам. Прасую сорачку гатовіў сняданак і мітадзельнічаў. Часцей да ўсяго прыходзілася

vytoki.net

(4) Задавальную хутка прыгатавлівалася ад
абраваць. Хачу адзначыць, што ~~гэтае~~ тут мяс
у ~~шкоце~~ гасбрадвамах ~~д~~ в прадуктамі было
вельмі добра: можна было купіць ягадную і
дзеляную кайбасу, яйцы многа было добрых
сялянскіх, хватала навіт такіх далікатэсаў як
чорнай і чырвонай ікры, крабы,
~~і інш.~~ мікрэты і г.д. Але для абыдзен-
ных далікатэсаў не брэбна. Абедаю я шукаю
за ўсё ў сталоўцы вежадвода, гдзе адноча-
совая сніданку і прабу. Тут я ўпяршыню
заўважаю як загадкавыя і навары мяхлю-
юць і ашуковываюць ~~тут~~ харчуючыхся. ~~Тут~~ у сталовай
навіт прыміцыўнымі сродкамі ~~і~~ не
махне, а ідзе бязмітасная нарадзываннем
свайго жалудка за рахунк другіх. Ні разу
мне не давялося адзначыць раз рабленых
мяса, рыбы, ~~нешто~~ важнай больш, чым укра-
дзена ў мяне. ~~Звычайна~~ Гарсёды не хапала
больш 10 грамаў, а то 20 і 30. А мясам, у сырым
мясе знаходзіў чарвяк, нават цяжка сніданак
навіт прабу мне стала брыдка.

Сацыяльнае працы з вучобай адмоўна
сказываецца на вучобе, ~~але~~ У мяне былі
разныя аўдзіенцыі: ад маёрэўна „да выдатнага"
але „хвосбоў" за мной ніколі „ня" было. Навы-
гул, я ~~заніматася~~ вучыцца добра. Ніводных і ніяко-
вых прадметаў у мяне ня было. Аднак
кані сбалы мой ніяк ня быў, а выраз-
ны стаў матываваннем.

vytoki.net

Чому? Бэту навуку я свядому за яе колькрэтнасьць, бо, навучэнне, мэдыцынская навука ня точная. Патолагічная анатомія звязывае тэарэтычную мэдыцыну з практычнай мэдыцынай. Бэтая навука вельмі творчая.

Такім чынам, я вырашыў пайсці ў інтэрнатуру па патолагічнай анатоміі.

Мае ўражэньні аб ~~інтэрнаце ў ін~~ інстытуце падчас маёй вучобы.

і сваіх выкладчыках

Калі я паступіў у інстытут быў толькі адзін вучэбны корпус, размешчаны ў доме ўрэшце, які зняслі ў 1981 годзе. Цяпер тут станцыя метро. Анатамічны корпус быў старэйшы і сталі толькі абсцены. Яго хутка прыстасавалі для вучэбнай мэты. У залях, дзе цяпер аўдыторыі трэбаў было вельмі многа. ~~і нядаўна у іх ня было~~ Часта узнікалі думкі адкуды яны паступаюць, але аб гэтым ніхто не гаварыў. А паступалі было адкуды: чае быў трупны, нежаночы, чалавечы. Былі 3 клінічныя бальніцы, у якіх вучылі студэнтаў: 1-я, 2-я і 3-я. У некаторых выкладчыкаў ня было ~~дзе жыць~~ кватэр і яны жылі ў ~~бальніцы~~ памяшканьнях інстытута (праф. ~~Ала~~ З.Р. Магілеўчык, Я.Ф. ~~Пуім~~ Уітоў і інш.).

У той час кіраўнік інстытута называўся не рэктарам, а дырэктарам. Быў ім прафэсар Захар Кузьміч Магілеўчык. Яго вельмі ўсе паважалі. Гэтак быў чалавек вялікай ён зрабіў сваёй дзейнасьцю дамаканаваным са сваёй зарплатай.

vytoki.net

(6) Дочка Магілеўчыка магіла ў Мартызанах. А сын Аляксандр быў марфіністам, акушэрам на спецыяльнасьці.

Калі я працаваў у аптэцы, адзнойчы з ім быў такі выпадак. Прыйшоў ён у 10-ю аптэку ~~за морфінам~~ і схапіў морфін. А ў загадчыка аптэкі Іосіфа Матэя Навумовіча ~~сын~~ быў пасынак Генрых-Сімон Шаміён ураджэнец Беларусі. Выбег ён зараз ~~другі~~ дзверы і схапіў Сашку Магілеўчыка за плячэ, атабраў морфін. Пазьвонілі ў міліцыю. Прыехалі ў аптэку Захар Кузьміч з нейкай мурамраманцаў за пасьлядак сына. Але што зробіш: ~~на выпадак~~ ~~з морфіністы~~ морфін не павінен сьляды.

Калі ~~мы выбрали~~ я канчаў інстытут дырэктарам яго быў у нас дацэнт Іван Мат. Сяльвіч Сэльмашонак. На выпускным вечары-банкеце, які сабіраўся ў рэстаране на фрэбрыцы-Рухні былі З.К. Магілеўчык і І.М. Сэльмашонак. Усе студэнты пажадалі мамі тосты за Захара Кузьміча і ніхто за Івана Матэйвіча. Чалавек ён быў мінуткі, грубаваты, бязтактны, мог абгаварыць, пакрыўдзіць, ня любіў моладзі памагаць.

~~Анатолію Іванавічу чытаў прафесар Ф.М. Голуб. Выдатны лектар~~

Дарэчы, у свой час вучобы ў інстытуце былі прафесар для ўкраінцаў Герке (загадчык кафедры гістаналогіі) і дацэнт Фердынант Адольфавіч Чыжэвіч на нас.

vytoki.net

Абол добрыя людзі, которых студэнты любілі і
уважалі, а дэканат у шутку называлі (17)
„Чырвонымі".

Анатомію чалавека чытаў прафесар
Давід Мойсеевіч Голуб, яўрэй — чалавек
кітрый, моўкі, маўчаліва. Канстэбуку
сабраўся падбіраць з яўрэяў, жаночых
вышэйшых дзіцяце за яўрэяў, дзяцей ад
яўрэйска-неяўрэйскіх браканў. Лекцыі ён
чытаў інтэрэсна, з шуткамі-прыбаўтрамі,
як бы падсмеіваючыся над студэнтамі.
Нягледзячы на сваё лектарскае майстэр-
ства, тавачкай у студэнтаў не карысталася.

~~Обыдзю хімію (неорганы~~

Неарганічную хімію чытаў Вадзім
Александравіч Бандарын, незаматны чалавек,
з вельмі асаблівымі рысамі характару, на-
прыклад, самалюбівы з якімісьці мяхіч-
ным дэфектам: на экзаменах ён мог ~~зарэз~~
~~ат~~ усім студэнтам нераўкі грунт паставіць
двойкі, за шчо яго студэнты вельмі баяліся. В.А.
Бандарын быў адукаваным хімікам, умецу і любіў гаты-
віць крушкоўцаў; многа гаў ён быў ~~кіраўн~~
галоўным кіраўніком Навуковага студэнцкага
грамадзтва інстытута. Дзякуй у яго ім было ім
бальшы свае жыцце у жыцці студэнтаў.

Кафедрамі арганічнай хіміі ведаў дыз.
Мікалай Мітрафанавіч Мацейчык. Таварыс-
тавы, вясёлага характэру, вялікі баўнік
любіць карці. З Ся сваімі ~~ухаж~~ каханкамі яго
можна было сустрэць у ніякаму у самым
прыгожым месцы горада.

vytoki.net

гэты М.М. Мацейчык чытаў добра, інтэрэсна,

Студенты яго любілі і атносіліся к яму з пашанай.

(8) Фізіялогію чытаў прафесар Вітокін. Чалавек акуратны, з добрымі рухамі. Ён сам чытаў сабе бацінкі і мог прыдумаць інтэрэсны фізіялагічны доследа. Але вялікім мастаком эксперыменту ён не валодаў, хаця слухаць яго было можна.

Фізіку чытаў дацэнт Канстанцін Федаравіч Горскі. Прыстойны трэбавательны, справядлівы, чалавек ергіле правіл, любіў шыкі медыцынскага вытанчанасць любіў указанні, распаряджэнні і пасведамленні, нават калі яны былі абсурдныя і напрыдумленымі сумрозь яго асабістых інтэрэсаў. Трэбавальнасьць К.Ф. Горскага к студэнтам была настолько сьмешнай, што знаменитые фізыкі у рабоце урачы і яго студэнты бачылі яе не любілі.

Гісталагічну чытаў прафесар Г.Я. Герке. Ён быў добрый, смяротны, грузнаватый чалавек, адмечнабычный па свайму характэру. Яго лекцыі былі нудноватымі, якімі б рассцянутымі, як мыла лінії гісталагічных прэпаратаў, якія ён выводзіў Радзіяновым-Крэдам на дошцы. Але змест іх быў глыбокі і студэнтам прафесар Г.Я. Герке падабаўся.

Фармакалагічную фізіялогію чытаў прафесар Хрімовіч, сбарны хамасяк, адмечнабычный, у яго даволі адукаўшыйся чалавек. Яго лекцыі мне раздаліся самымі невыразнымі

vytoki.net

і педагогічні. Професор Якімович ~~[illegible]~~ при аналізі ~~[illegible]~~ не керуючись з програмой, якщо дозволяє перед собой і на поставленому пункту не ~~[illegible]~~ матеріял цієї програми не були виконані.

Педагогічну практику на 5-м семестрі читав доцент Іван Прокопович Цітой, а на 6-м доцент Г.А. Мінін.

У.П. Цітой користується великой повагой. Йому можна приписати переконань. Що азіятськи свій Якщо у 30-х годах був ~~[illegible]~~, як старий інтелігент, на останні вимогам часу Петроградської епохи і трагедії його Многія у городе Мінску сполучені. Это было одно із головних причин його популярності. Крім вчителя, він був ~~[illegible]~~ не великі великі і фундаментальних наукових праць у нього ~~[illegible]~~ немає. Лекції У.П. Цітой читав сідя на кресле, виразно, без лишніх слов, повільно, давно і громко. Його лекції було легка запізнавать. А У.П. Цітове говорили як потребовательним справедливим экзаменатори. І студенти він користується великой повагой і популярностью.

Доцент Георгій Андрєєвич Мінін був виконавчим обовязкі завідуючого кафедры до 1954 года. Лекції він читай бойко, на слух красіво, часто вимідумый і тоды студентай з кафедры називай „мурками", „дубрайцами". Запізнивать зо їм было трудно.

vytoki.net

(8) Фармакологію читав доцент Коробко. Він високий, рішучий на вид чоловік. Його лекції не активні у зміні нічного уроку. Можливо тому, що я повинен формулювати механізм і був дуже знаком з фармакологією, фармакологічною, фармакологічною хімією, добре знав рецептуру.

Клінічну хімію читав доцент Роман Маркович Беляєв. Він був спокійний, доброзичливий чоловік, але лекції його зовсім не відрізнялися чим особливим.

Проведення курсу хвороб читав професор Іван Міщенко. Інтелігентний ~~високий~~ ~~високий~~ чоловік. Акуратно і переконливо він проводив на клінічному обходженні. В кінці лекції його грудді були розписані гранулями, мазями і точками.

~~Акуратно~~ Хірургію читав професор П.Н. Шаповал. На жаль лекції моєму було дізнатись, тому що лектор мямлив. Він часто ~~часто~~ збивався, заплутувався із текстом у нього промовистим обдяг, подчас мутно лекції. А обходи шумні, сміливі. Але порівняно того як професора працювали, він, як разом, іспрявився. Як хірург професор П.Н. Шаповал користувався великим авторитетом.

vytoki.net